

АСКОЛД ЯКУБОВСКИ В ГЪНКИТЕ НА ВРЕМЕТО

Превод от руски: Александър Хрусанов, 1985

chitanka.info

Ракетата се връщаше на Земята. Тя беше подпис на мълнията, блеснала в нощта зорница.

Борис се огледа — най-близо до него беше онзи утринен старец. Той тичаше, като изхвърляше напред босите си крака. Брадата му се беше разделила, прехвърлила рамената и се вееше като два флага.

Другите старци викаха нещо на Борис. Но той не можеше да ги чуе, защото в слепите му уши бучеше. Огледа се — от тълпата се отдели още един, плешив и без брада. Пъргав! Докато тичаше, дори скачаше на височина колкото човешки бой.

Ще го настигнат!

Борис се понапрегна. Премина ливадата, втурна се нагоре по хълма. Ех, да можеше да им се изплъзне! Да избяга в гората? Там щеше да си почине сред храсталаците. А когато се стъмни, да се промъкне до космодрума.

— Да го настигнем! — ревяха старците.

— По дяволите! — изруга Борис и свали куртката си. — По дяволите, опитай се да ме настигнеш. — Развърза и хвърли връзката си. Чувствуваше се сякаш сънува. Не, това не можеше да е наяве. Старците му се присънват!... а той всъщност е в ракетата с Александър и Бенг.

— Хм, скоростта на светлината... Тогава... Тогава, момчета...

Александър замълча и се замисли. По челото му се появиха бръчки. Той несъзнателно ги разглеждаше с opakото на дланта си. Изчислението можеше да се повери на машината, но Александър обичаше да изчислява на ум. В пристъп на самокритика разправяше, че у него това е като неизрязан апендикс, останка от далечните предци.

— Така, така... Хм, да... Маршрут за петстотин земни години. А в ракетата времето тече по-бавно, дори няма да успеем да остареем.

— Петстотин земни години! — възкликна Борис поразен. — Доста добър период. Знаеш ли те докъде ще стигнат? Ех-ех... — той нервно се изсмя, надяна маската, притисна я плътно към лицето си и постави еластичната лента на тила, под косата. Отпусна се и се намръщи. Лентата се усука и преципа няколко косъма. — А какво ще стане на Земята? — попита той. През маската прозвуча така: „Ко... ста... зеа...“

Александър не отговаряше. Мълчи? Наздраве! Трябва да работи, а той току-виж легнал да спи.

Борис напипа грапавата гумена круша и я натисна. Замириса на майска градина — приспивателен газ! Сега си има свой живот, само света на собствените усещания; Борис видя градината, гъсто нацъфтели люляци. А баща му ги режеше с градинарска ножица. Ето го, той вече стои до него и ги взема един по един. И слуша — отвъд маската се разгаряше безкрайният, дъвен спор, също като хиперболична траектория.

Александър притискаше Бенг с бързи думи. Бенг го срязваше с доводи, кратко и сухо.

— Е и какво с машините... е и какво с продуктите...

Неговите безкрайни „е и какво“ удряха по ушите и по главата.

— Не ме баламосвай! — рече Александър. — Разбира се, ще има огромни градове с кипещ на интелекта в тях. Съгласен съм, дивата природа е отживяла времето си, ще има паркове и зоологически градини. Човешкият мозък...

Благоухаеше приспивателният газ... „Само да не споря, да не споря — убеждаваше себе си Борис. — Не, няма да издържа.“

— Да върви по дяволите бъдещето, ако заради него трябва да се избиват животните — извика той, като поотдръпна маската. Отпусна я и отново застиска крушата. И накрая заспа.

— Хм, хм — измърмори Борис... — Хм... петстотин години... бъдеще... скоростта на светлината... животните... хм... Да спя, да спя. — Той се опита да отвори очи, но клепачите му сякаш бяха залепени. Розови при това — смешна работа. А по розовото тичаха сребристи запетайки. Като птици.

— Земя... птиченца... — мърмореше той. Езикът му се заплиташе. Сред зелената трева като топка се въргаляше главата на Александър. Борис я вдигна, хвана я за дебелия бузи. Започна да го приспива. — Дяволче такова... — шепнеше той ласкаво. Но зеленото изчезна, а Александър остана цял и невредим. Седеше върху бутилка кислород и разправяше:

— Скоростта на светлината. Петстотин години. Погледни брояча... — Той посочи с пръст.

Борис обърна глава, вгледа се. Стрелката се завъртя леко, сякаш беше на шарнирно съединение, премина чертата. Кой лъжеше, че скоростта на светлината не може да се достигне?

Крайчецът на зелената стрелка трепти. Той е остър, страхливичко се приближава на подскоци към последната цифра на скалата — триста хиляди километра в секунда... Това се казва скорост!

Бенг е на щурвала. Борис виждаше тежкия му черен тил. Александър беше бръкнал до рамото в аквариума и ловеше охлюви. Ясно, смяташе да сготви рагу. Борис отново погледна скалата.

— Ние и Земята — промълви той озадачено. — И в друго време... Как ще се съчетае това?

— По-просто е от ряпа — отвърна Александър, като се приближи отзад с тежка и накуцваща походка. — Вземи лист хартия, например ей този. Сгъни го на две. Тук постави точка. Това ще бъде нашето време. Постави точка и на другата половина. Приеми я за земното време. Сега сгъни листа така, че двете точки да съвпадат. Сега ясно ли ти е? — Александър хвърли сгънатия лист хартия и се разсмя.

— Пръждосвай се на... астероидите! — разсърди се Борис. — Питам те като човек. Петстотин години разлика? Страшно! Всички са измрели, роднините, приятелите. Познатите момичета са станали прапрабаби.

— Нашият приятел е смаян — разсмя се Александър.

— Самотата — поде Борис. — Как ще я понесем?

Той не очакваше отговор: те бяха навигатори, математици, физици, с изсушени сърца.

— Пригответе се за кацане, бърбивци — нареди Бенг.

И ето че се появи Земята, запълни половината небе. Компютърът изключи пулта за управление. Задействуваха се спирачките, надолу се устремиха стълбове плазма. Магнитното поле на космодрума подхвана ракетата. Тълпата се вълнуваше, викаше неистово.

Вдигнаха ги на ръце и ги понесоха.

Борис се вглеждаше в лицата на всички — наоколо се тълпяха хора. Но какви непознати лица.

Борис се сви на леглото. Седеше, подпрял острата си брадичка на коленете — двете точки бяха съвпаднали.

През открития прозорец нахлуваше мъгла и аромат на люляк, на перваза се миеше старомодна сива котка. Някъде кукуригаха петли, също като преди петстотин години на село. Александър хъркаше и насън издаваше някакви неразбрани звуци. Беше се завил презглава с одеялото. Жълтите му крака стърчаха навън. Мръзнеха и пръстите им

мърдаха. Котката се приближи и започна да си играе с тях, като ги докосваше с лапа. Александър всеки път потръпваше, изръмжаваше, но не се събуждаше. А вече беше време те двамата с Бенг да отидат в космодрума, да предадат ракетата и да се отчетат. Борис прекрачи през прозореца в градината, в сивата трева. Охо, овчарска торбица! Борис я откъсна и задъвка горчивото стъбълце. Интересно как го наричат сега? Но общо взето, всичко му беше познато, ето, дори комарите! Да!

И миризмите — земята миришеше на гъби и песекиня. Край реката се разнасяше уханието на върби, тревожно, като при лов на патици. Като змия се виеше ручеят от алуминиев проводник, захвърлен на тревата. Интересно дали все още има патици?... Не?...

По-нагоре по хълма, сред черните ели, се издуваха в цветовете на дъгата къщи, които отдалеч приличаха на сапунена пяна.

По поляната подскачаха някакви хора в разноцветни широки дрехи. И внезапно гръм и огнена ивица в небето — това беше познато, това беше ракета. Той вървеше бавно по пътеката, подритваше гъбите. В рядката брезова горичка видя язовец. Нощното животно ръмжеше, надуваше се, отиваше си в дупката. Явно се връщаше от ручея. Но Борис дори не го погледна и язовецът се почувствува обиден. Внезапно с трясък и хлопане на крила долетя една гарга. Тя изплаши до смърт Борис, като кацна на рамото му. Борис потръпваше, а гаргата пристъпваше на мокрите си крачка. После дружески го щипна по ухото и отлетя. Борис приглади косата си. Усмихна се. Ех, да можеше сега да приседне на някой пън и докато пуши, без да бърза, да подреди всичко в главата си — в мащаб едно към едно, — котката, къщите-мехури, тревожестите го лица, язовеца, гаргата... Но тютюн нямаше, не трябваше да има. Той спря и стоеше, като му примъчняваше за цигара. Стоя дълго, докато чу детски гласове и дрънченето на желязо. Беше готов да му отрежат главата, ако не звънтяха така лопати, които се удряха една в друга. Но бяха минали петстотин години и той не знаеше какво да мисли.

Из храстите се появи шествие от момчета на десетина, дванадесет години. Всичките бяха с едри кости, плоски, растящи, повисоки от Борис. Вървяха бодро. Двама носеха лопати и когато се обръщаха назад, те се удряха със звън. Последен вървеше брадат старец. Също леко облечен с гащета, фланелка и сандали. Жизнен човек, нямаше съмнение.

Децата поздравиха, а Борис се приближи към стареца.

— Дядо, имаш ли да запалим? — попита той, като гледаше нагоре към сивата брада. И злорадо си мислеше, че е с четиристотин и петдесет години по-стар от тази горила, макар на ръст да беше понисък с половин метър. Обзе го странно високомерие. Искаше му се да каже: „Ей, младежо.“

— Да запалим? — изуми се старецът. Хвана се за брадата. Подръпваше я надолу при всяка дума и мърмореше: — Да запалим... да запалим... пушене... Спомних си: „Тютюнопушенето като вид самоотравяне на организма.“ Ами че последният пушач умря преди четиристотин години. Не доживя и до сто. Смешно, нали? Споменът за пушенето е останал запазен в анализите на историята. Значи вие имате противоестествения навик да вдишвате дим.

Децата слушаха.

Старецът се вглеждаше в Борис. „Да беше се опитал ти да не пушиш петстотин години, метла такава“, помисли сърдито Борис.

— Вие сте човек от миналото. — Старецът се тупна по плешивото теме. — Един от тримата... Ами аз ви гледам, то и ръстът ви е по-такъв. Човек от миналото — продължи да мърмори той, сякаш беше изпаднал в унес. — Явно е пълен с атавистични навици. Този човек е нещо като изкопаемо, само че живо. Почти мумия. Мумия? Къде са ги намирали?

— В пирамидите! — отговориха децата.

— А той е жив, можете да го питате, трябва да се поговори с него, да му се обясни. Аз ще се заема с това и никой няма да каже, че е старческа бърливост, няма да ме изпрати на площадката за игри. Няма да посмее! Питайте, питайте ме, човече от миналото, питайте за всичко. Естествено, вас всичко ви поразява, учудва. Питайте.

Старецът го гледаше умолително. „Току-виж вземе да се разболе — помисли Борис. — Какво ли да го питам?“ Той така се беше разстроил от невъзможността да запуши, че зададе съвсем глупав въпрос.

— Не ви ли е страх, че ще хванете ревматизъм, дядо?

Старецът се почеса под мишницата и го помоли да обясни думата „хванете“.

— Ами, глупост — промълви Борис. — Атавизъм.

— Съчувствувам ви! — Старецът стисна ръката му и я разтrese. — Съчувствувам ви с цялото си сърце... А думата „хванете“ явно я използвахте в смисъл на „да се разболеете“. Не, не се боя от ревматизъм.

Докато разговаряха, се бяха приближили до езерото. Децата влязоха да се къпят. И... започна се. Борис гледаше сивата вода и потръпваше.

— Бр-р-р-р! Смилете се над децата, защо ги пускате? Те влизат във водата от глупост, а вие би трябвало да сте по-умен — рече той.

— Полезно е за здравето — отвърна старецът. — И аз ще вляза. Гледайте! Бр-р-р, студеничко е... Но нищо, нищо, дори е приятно, много приятно. Бр-р-р!

Старецът се потопи целият в студената вода, изпръхтя два пъти и излезе на брега, увенчан с венец на злодей. Той изтри с длани водата от кожата си и приклепна петстотин пъти — загреваше се. После заподскача на един крак.

Борис съчувствено се въртеше около него.

— Аз живея... бр-р-р-р — той говореше, изстискваше брадата си и подскачаше, — така от детинство и за сто двадесет и три години само веднъж съм имал хрема, и то сenna.

„Хм, а човек не може да ти даде повече от петдесет“, помисли си Борис.

— Трябва да се живее съобразно възрастта. Трябва да си почивате вече, дядо — рече той убедено.

Старецът се изплаши.

— Не искам да ме пращат на площадката! Аз работя! — изпищя той. — Децата ме взимат със себе си. Аз съм и поет, разбира се, не от великите, но... хм... пописвам — прибави той и се успокои.

— Аха, зная — рече уморено Борис. — „Дядото е хитър, ще пооре земята, стихове ще понапише.“

— Така, така! — зарадва се старецът. — Ще пооре, ще попише... Знаете ли, вчера завърших поемата си „Паяжина и космос“ в двеста и петдесет хиляди стиха. Започва така:

*Прехвърлих я през вечността
Боят на вълните*

*Прегърнах аз, оплетох
Чужди светове...*

— Как ви харесва?... Аха! Аз съм и градинар, пресаждам тези върби.

Момчетата съсредоточено се заеха да изваждат върби и да обграждат с тях езерото. „Удачно е — реши Борис. — Дай им само вода и ще се хванат. Но защо ние не правихме такива обикновени неща?“

Работата вървеше. Едно момче с широко чело командуваше:

— Не там. Там ще подгизне, садете ги по-нагоре!

Старецът се втурна към момчетата и изтръгна лопатата.

— Ами аз?... Забравихте ли ме? — Върна се леко задъхан. Сочеше момчетата и им даваше характеристики. — Онзи там е Ив — голям пластичен талант. Какви движения! Сякаш не работи, а танцува. Ей онзи е Алексей — математик. Всички останали са просто отлични деца. А пък Гриша, в сините дрехи, е мислител. Нали има великолепен череп? О, само да се съгласи да поговори с вас. Хубав ли е черепът му?

— Великолепен е! — съгласи се Борис. — И какво, значи той ще седи и ще мисли. Седи и мисли, мисли, мисли...

— Имате изкопаеми понятия — усмихна се старецът. — Сега момчетата — всяко от тях — имат пет, шест занаята. При това задължителни: умее да строи, да сади растения, да отглежда животни, да поправя обувките и дрехите си.

— Чудесно, чудесно! — възхити се Борис. — Само едно не ми харесва, прекалено сериозни са. Мълчат, мислят, работят, а кога ще е детството им?

— След сто и двадесет! Когато човек се наработи до насита! Ей така живеем: в денонощието има двадесет и четири часа — разбъбра се старецът. — Осем губим за сън, четири за творчество, четири часа отделяме за семейството и другарите, четири посвещаваме на хората и четири на природата. Вие сте се ограждали от природата, живели сте конструиран живот, забравяли сте естествените връзки. Човекът е клетка от вселената. На нея ѝ влияят циклоните, приливите и отливите, слънчевите петна, раждането на нови звезди. Човекът се мята из мрежата на космическите сили.

— Така! Така! Така! — кимаше Борис непрекъснато в знак на съгласие; той знаеше — баща му имаше радикулит на шията, който предсказваше всяко влошаване на времето по-точно от метеорологичните спътници.

— Изучават всеки — викаше старецът, — още от раждането му предписват точка от земното кълбо, където може да живее бодро и смело. По-слабите хора сега се заселват край топлите морета, а хората с гореща кръв живеят на Луната и Марс, в студ и борба. И едните, и другите са щастливи, отдават се на главното в живота — творчеството и на по-малкия му брат действието, тъй като те... Не така! Не така! — Старецът се втурна към момчетата, които бяха напъхали фиданката с върха надолу и наблюдаваха какво впечатление ще направят. Старецът посади правилно фиданката, изправи се, размаха ръце към Борис и му се закани с пръст.

— А природата? Вие сте си въобразявали, че сте създали специален свят. Да победите! Да поставите на колене! Вие сте се били. Като не сте изучили най-фините и най-здравите връзки, вие сте нарушили равновесието. Да, да, не възразявайте! Изсекли сте горите, изпили сте реките. А животните, птиците, насекомите?... Хич не се измъквайте, ще ви изложи всичко докрай. Ще се възползувам от случая. Не мога да наругая своя прапрадядо, а вие ми паднахте. Сигурно също сте погубвали дървета, убивали врабчета? Или сте ходили на лов за животни с оръжие? А? Вие сте се досещали, че във вселената нищо не е изолирано от нищо друго.

— Разбрах! — възкликна Борис и щракна с пръсти. — Всичко е просто, защото е сложно. — Борис се захили — старецът беше умник, тук всички бяха умни.

Лицето на стареца се изкриви.

— Те идват — прошепна той. — Ще ви хванат.

„Те ще си разчистят с мен сметките за всички грехове — и за ловуването, и за реките.“

... Тълпата старци тичаха към него, викаха, размахваха ръце.

— Стигнете ме! — викна закачливо Борис.

Зад хълма Борис попадна на пътечка — отлична, отпъкана от крака. Той седна и бързо събу обувките си. Захвърли ги в тревата, изпъстрена с белите и червените цветове на детелината. Красота! Стой и си цъфти, няма нужда да бягаш.

— А аз си мечтаех да се поразходя тук — изстена Борис. Поседя, почина си, старците все пак бяха изостанали, бяха се проточили на дълга верига. Борис пусна първия да се доближи на около сто метра. Скочи. Ура за почивката! (Чувствуваше се съвсем бодър.) Сега ще може да тича дълго и бързо. Борис съжали, че без да съобрази, бе побягнал в обратна посока, а не към космодрума. Трябваше натам да тича, там са Александър и Бенг, щяха да го отърват.

Борис пусна стареца да се приближи още, приклепна и се втурна с тласък, като по този начин си придаде допълнително ускорение. Мяркаха се само жълтеникавите му пети. Тревичките, полегнали върху пътечката, се късаха под стъпалата му и отлитаха.

А ето го и вятърът.

Духаше откъм гората и миришеше на бор. И зелената гора не беше чак толкова далеч. Не беше синя. Значи беше зашумена, гъста, с глухи, тайни местенца. Навярно там имаше оврази и дерета. Ако не наблизко, то при онези борове в далечината.

Борис изтича на поредния хълм и си пое дъх. Местността се ширна пред него — проблясваха кълбата на жилищата, синееха кръглите водоеми. Тук-там прелитаха забързани, суетящи се патици. На хоризонта ръмжаха прочистваните двигатели на ракети. Приличаше на надигаща се буря.

Хм, хм, значи все още не са овладели гравитацията...

Кучетата (изскочили от тревата, те без лай гонеха Борис) сега легнаха до него. Изплезили езици, ласкаво въртяха опашки. Поглеждаха добродушно Борис и мигаха с жълтите си ресници. По мустаците на кучетата бяха полепнали паяжини и Борис се досети, че са гонили нощния звяр — язовеца. Те са завирали носове в дупката му и са лаяли, така са се накичили с паяжини. После са си тръгнали за у дома, видели са го да бяга и са се впуснали след него в очакване на весела игра.

Дали да ги изгони, за да не попречат?...

Кучетата сигурно бяха дотичали от гората. Това значи, че там има дупки на язовци и затънтени ъгълчета. Колкото и да беше нагъл и безстрашен сутрешният язовец, нямаше да живее на открито, не му беше в природата. А до космодрума нямаше да стигне, това беше ясно. До него имаше почти петдесет километра, не по-малко. Значи в гората!...

Борис се спусна по хълма (по другата му страна се изкачваха старците). Той се усмихна — чудаци, тичат след него. А можеха да го обкръжат.

Кучетата се разляяха, ловяха внимателно Борис за краката. Той се развика:

— Махайте се!

Кучетата с квичене се втурнаха сред тревата. Изчезнаха. Да можеше да тича като тях...

„Добре, че ме гонят не сериозните дългокраки деца — помисли си Борис, — а старци със затруднено дишане.“

... Гората се извисяваше пред Борис. Високо. Краката вече не го държаха, той не тичаше, а вървеше. Но и старците бяха изостанали. Пъстроцветната им тълпа се спускаше от последния хълм пред гората. Бяха на около двеста, триста метра и Борис вече не се страхуваше от старците. Щеше добре да се скрие от тях и да си почине. А през нощта ще отиде на космодрума или ще се върне обратно; после ще реши.

Борис се огледа още веднъж и потръпна — старците не тичаха, а летяха. Тълпата им редеше. Те един по един се въземаха във въздуха и политаха към него. Това беше невъзможно!... Но те летяха, той усещаше приближаването им. Обхвана го ужас и Борис залитайки влезе в гората.

— По дяволите — рече той. — По дяволите!

Гората беше чиста. Отдалеч изглеждаше гъста, но всъщност дърветата бяха разредени, пространството под тях беше просторно, нямаше храсталаци. Опитай да се скриеш... Борис търсеше и не намираще прикътано местиче, само плашеше животните — метна се встрани сърна, сърдито изгруктя дива свиня, която разхождаше раираните си прасета.

Късно беше да се крие — старецът в червена дреха, онзи с гърбавия нос, прелетя между дърветата. Видя Борис и направи остър завой към него, започна да се снижава. Зад него летяха другите старци. Някои бяха облечени в леки дрехи, а на други се вееха тоги.

Проклети старци!... Какво им беше сторил?... Или са побъркани? Или е нарушил някаква неписана забрана? Та нали старците винаги бяха пазители на забраните. А това, че са прекарвали младостта си да садят гори, нима само той ги е сякал...

Какво означава само той!... Вярно, той не се бе борил, мълчеше си, береше каквото можеше, ходеше на лов, късаше диви цветя... Да бяга! По-скоро да се махне от тях!

Борис седеше, опрял гръб в една бреза. В яката му пропълзя мравка, а той нямаше сили да я махне. Мравката го гъделичкаше, една катеричка го гледаше от долните клони, а слънцето посребряваше животинчето, грееше във всяко негово косъмче...

Старците долитаха с разперени ръце спущаха се на земята и сядаха наоколо, без да говорят.

Нямаше вече сили... И старците бяха уморени, изпотени, дишаха тежко. Ех, де това да беше сън! (Борис си казваше на ум: „Сън... сън...“)

Старците ставаха все повече. Долитаха на ята, също като птици, и се трупаха около него. Борис затвори очи и се заслуша в общото им движение. Отвори очи — сега старците стояха, преграждаха светлината и го гледаха.

Къде се бе дянала злобата им? Те му се усмихваха ласкаво, тези дяволски, неразбираеми старци. Сега щяха да направят нещо с него. Нямаше да им се даде. Силата... му... нямаше я...

— Е — каза той, — хайде свършвайте. По-скоро...

— Стани — нареди му сутрешният старец.

Помогнаха му да се изправи. Стоеше, като се държеше за дървото. Беше грапаво, топло.

— Е! — подкани ги той.

Старецът с червената дреха хвана дясната му ръка. Борис не се даваше — онзи дръпна ръката към себе си. Вдигна я. И всичките старци извикаха три пъти:

— Победител! Победител! Победител!

Прегракналите им викове се понесоха и се върнаха от ехото.

— В какво съм победител? — попита Борис почти с шепот.

— В състезанието. Каза, че няма да те стигнем. И не те стигнахме, наложи се да левитираме.

— Ура! Ура! Ура! — викаха старците.

— Да го увенчаем!

И Борис разбра, че сега настъпва страшното.

— Ще устроим тържествено шествие — рече му старецът с гърбавия нос.

— Ще на кладем огън!

— Ще играем на индианци!

— Ще говорим, ще говорим, ще говорим. Ще му разкажем защо след сто и двадесет ние играем, а децата са сдържани и работят.

— Ще запеем нашите песни...

И Борис се отчая... Какво можеше да бъде по-страшно? Той е четиристотин години по-стар от всеки от тях, от тези дългокраки, бързи старци. Трябваше да е голям глупак, за да се изплаши от тях и да побегне. Не искаше да живее със славата на глупак!

Прехапа устни. Сърцето го болеше от умора и досада. Ще отлети, ще отлети веднага. А децата... философията и математиците? Те са по-умни и по-възрастни от него. Ех, какъв срам!

— Благодаря — каза той и наклони глава, за да скрие изражението на лицето си.

Старците се зарадваха. Те ликуваха, потупваха го с длани по гърба.

— Ставай, сънливецо — будеше го Александър. — Чай ли искаш или кафе?

— Кафе — отвърна Борис, като сваляше маската. Свали я и помоли: — Повечко кафе и по-силно! Успях се...

— Обобщавам — поде Бенг, като размахваше ръце. — Хилядолетия мускулен труд, пот, мазоли... Затова сега нека цялата работа върши машината, а човек да мисли. Но за работата на главата са необходими спокойствие и тишина. А също така градове с тяхната блъсканица и обмен на мисли.

Александър поклати глава.

— Не, не, не, само елегантни тълпи и весели срещи. Нека цари непрекъснатата радост, ние сме я заслужили, всички хора са я заслужили...

— Проповядваш безделие?

— Спорите ли? Хайде, хайде — прекъсна ги Борис. Той си наля кафе в чашата и отпи. Озърташе се, почти не си вярваше, толкова релефен беше сънят му. Тук всичко си беше както преди: аквариум, бутилки със сгъстен кислород. И приятелите спорят безкрайно, гадаят какво е бъдещето. Чудаци... — Примитивно съдите за бъдещето, приятели мои.

— Скоро ще стигнем на Земята.

Бенг включи радиото на пълна мощност. Ракетата се изпълни с тежък глас:

— Тук „Плутон“, тук „Плутон“ — мърмореше той, — „Жанета“, отговори.

— Приближаваме!

Александър побледня от радост и си закопча яката на куртката.

— Тук „Жанета“, тук „Жанета“ — говореше Бенг. — Летим към сектор Б–1927 с втора скорост.

— Тук „Плутон“, тук „Плутон“, разрешавам влизането. Започвам обратното броене, „Жанета“, започвам обратното броене. „Жанета“, готова ли си?

— Тук „Жанета“, можете да започнете броенето.

— ... Бъдещето, бъдещето...

— И какво?

— Малко ни е фантазията, а много мозъкът — усмихна се Борис. Бенг го изгледа, повдигна красивите си вежди. Александър поклати глава и каза:

— Сигвата е такава.

— Между другото, тя как е? — попита Борис. — Сетихте ли се да я нахраните? Значи така?

Борис дълго нахлузваше костюма за висока защита. Влезе в циклотронното помещение. Сигвата седеше върху контейнерите с уранови брикети и от скука глождеше един железен прът.

Като видя Борис, тя радостно размаха криле и от жълта стана тъмновиолетова. Борис разтърси глава, за да прогони останките от съня и се приближи към сигвата. Приседна и погали трите ѝ реда уши. Галеше я и говореше:

— Ти си добричка, чудесна...

Сигвата свиркаше, удряше се с крила по бедрата. От удоволствие притваряше трите си очи, а четвъртото, рудиментарното, светеше като лампичка върху края на опашката. В това време броячът, дяволите да го вземат, показваше нарастващата активност на гама лъчите.

Борис изруга, извади от джоба си шепа камъни и ги хвърли на сигвата. Тя с радостен писък грабна камъните и ги захруска. Борис излезе.

— Бурен, блестящ личен живот, споен с техниката — мърмореше Александър. Изглеждаше уморен.

— Смени ме — рече Бенг. Той се измъкна иззад щурвала, протегна се, дръпна куртката си. Борис седна на затопленото място, намести се в креслото. Хвърли поглед на цифрите — всичко нормално. Под купола на галактиката ракетата се връщаше на Земята.

Публикувано в списание „Наука и техника“, броеве 27,28/1985 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.